

И скудний лавъръ мой, съсъ кървавъ трудъ добитъ,
 Да можахъ тоя часъ, кат' васъ да сжмъ честитъ,
 Да се повърняхъ, младъ, въвъ ваший свѣтъ вълшебенъ,
 Отдавна вechъ за менъ изминалъ и погребенъ —
 Да пия радостьта изъ извора ѝ чистъ,
 Да почвнъ книгата отъ първия пакъ листъ,
 Дѣ йоще е далечъ трагизмътъ на конца,
 Додѣ е неначетъ и росенъ йощ' вѣнеца,
 На мойтѣ блѣнове; да можъ като васъ
 Живота — тозъ пелинъ — да найдж беденъ азъ,
 И тръносливкитѣ, прѣкисели, зелени,
 По сладки отъ нектаръ да се покажатъ мене!

1891.

XX.

ПОДЪ ЛОЗАТА ЗЕЛЕНА.

Подъ лозата зелена, до чучура хладни
 Пакъ замисленъ сѣдж...
 Плувамъ въ сладки мечти, въ кржгозори отрадни,
 Кули чудни градъ, —
 Кули чудни, вълшебни, на мисль крилата
 Свѣтлорозови, луди чедѣ...
 И мечтажъ за щастье, за слава хвърката,
 — О мой уме, ти нѣмашъ юзда! —
 И мечтажъ, да бѣхъ билъ орелъ — синъ небесни...
 Ту пѣкъ — младость, безъ ноцъ, безъ конецъ,
 Ту блаженства въ любовь..., ту триумфи чудесни,
 Ту на гения свѣтлий вѣнецъ;
 И мечтажъ на подвиги славни, грамадни
 Азъ да бѣдж свѣтливий герой,
 И мечтажъ... безмълвенъ въвъ гроба покой
 Подъ лозата зелена, до чучура хладни.

1890.